

verða ráðiligt.

Útgjort at bumba kavbátar

Eskadrusjefurinn, Axel Fiedler, kommandørur, hevur í sínar tíð eisini verið skipari á verjuskipum undir Føroyum. Skiparin S. E. Madsen, kommandørkapteinur, hevur ikki so drúgvur royndir sum skipari á verjuskipinum.

Men hann hevur sanniliga roynt seg á havinum - ella rættari í havinum, tí hann hevur verið kavbátaskipari. Sum skipari á verjuskipinum er ein av hansara uppgávum júst at kunna leita eftir fremmandum kavbátum. Vædderen er útjörður við sonarútgørd, sum verður nýtt til endamálið. Við hesi útgørd kunnu teir siggja kavbátar í ein radius upp á 10 km.

Skipið hevur eisini djúptvantsbumbur, sum verða nýttar, um kavbátarnir ikki vilja siga hvøjr teir eru.

- Men tað hendir tibetur sjáldan, leggur skiparin afturat.

Skjót og trygg hjálpi

Bæði Fiedler og Madsen leggja dent á tryggleikan, sum tað hevur, at verjuskipið er í Føroyskum sjógv.

- Skjót og professjonell hjálpi hevur so ótrúliga nógv at siga. Sjálvandi fyrst og fremst at bjarga mannalívum, men eisini tí materiella. Við at nýta røttu mannagongdina, so kunnu stór virði bjargast, siga teir og taka sum dømi, skip, ið er um at søkka, tí hol er komið á síðuna.

- Megna vit at stúva so mikið væl fyrri, at skipið klárar í havni, so hava vit bjargað stórum virðum.

Færøernes Kommando hevur annars gott samstarv við Vaktar og Bjargingartænastuna, sigur teir báðir. Leiðarin á V & B hevur eisini starvast í donsku sjóverjunum.

Arbeiða saman við føroysku tyrluni

- Vit ætla í komandi framtíð eisini at fara at gera venjingar við føroysku tyrluni, fyrri á tann hátt at gera tað samstívið enn betur. Eitt nú skal føroyska tyrlan kunna

lenda á verjuskipinum. Tað ber sjálvandi væl til, men bæði manningin á tyrluni og manningin á skipinum skal kenna alla mannagongdina, fyrri at hetta trygt skal kunnu lata seg gera.

Nýggju sjóverjuskipini eru sera væl bygd og eru væl hóskaði til endamálið at sigla í Norðuratlantshavi.

- Skipið kann sigla í øllum veðri, sigur skiparin. - Vit hava roynt tað í Danmarkssundinum. Har klárði skipið at sigla sjei mil beint imóti í vindmegi 35.

Tað lötuna, ið vit fjølmiðlafólk vóru umborð, hevði manningin brandvenjingar. Nett sum vit sótu í skiparamessuni og drukku kaffi og ótu rundstykki, fór brandalarmurin í gongd. Ikki tí, vit vistu, at hetta bert var venjing, men tað visti manningin ikki við tað sama, umenn tey uttan íva roknaðu við tí, tá eskadrusjefurinn var umborð.

Eldur undir tyrluni

Boðað varð so frá eldi har afturin í skipinum - í geingini undir tyrlupallinum. Tjúkkur roykur var, so tað sást ikki fram um nösina. Vit royndu okkum eisini - gingu gjøgnum roykin, sum kortini ikki var vandamikil - gjörður úr matolju.

Onkrastaðni lógu fólk ov venaðu seg, sum skuldu haft fingið brunasár, og nú skuldi manningin vísa eskadrusjefinum hvussu væl hon megnaði bæði at bæsa eldinum og at bjarga teimum løstaðu.

Men eldurin var undir tyrlupallinum. Tað bar í sær, at tyrlan mátti á flog, so hon ikki eisini fekk skaða.

Tað tók eini trý korter at bæsa eldinum og at stúva bjálkar upp undir tyrlupallin, so tyrlan aftur trygt kundi lenda.

Men tá vóru aftur trupulleikar, tí nu hevði tyrlan trupulleikar við øðrum motorinum, og stýrimaðurin hevði fingið ilt fyrri hjartað. Tí stóð bøgvið slökkilið og bjarginarfólk, tá tyrlan löt seinni í øllum góðum lendi, og sjúki stýrimaðurin varð fingin á sjúkrastovuna umborð á verjuskipinum, har læknin hevði úr at gera við at bota um brunasárin hjá

særdu fólkunum frá eldinum.

- Jú, manningin skal altíð vera fyrirreikað upp á tað versta, siga teir báðir, S. E. Madsen og Axel Fiedler, eskadrusjefur.

Seinni sama dag skuldi manningin gera venjingar við bjargingarbáti, floti-draktum o. s. fr., men tíðindafólkini høvdu ikki stundir at nýta allan dagin umborð, og skuldu flúgvast í land aftur við sjóverjutyrluni kl 12.00.

Men fyrri at tað ikki skuldi vera lygn, so kom flogskiparin beint áðrenn farast skuld, og boðaði frá, at teir høvdu trupulleikar við trylini, og at tað fór at taka ein tíma at gera hana klára.

Tí bjóðaði skiparin til frukost við øllum góðum sum har til hoyrir. Men löt seinni frættist, at tyrlan als ikki kundi fara á flog, tí spónir vóru komnar í motorin. Nýggjur motorur skuldi útvegast niðri frá.

Verjuskipið, sum tá lá eystanvert Borðoyavík, vendi tí við, og stevndi á Havnina. Komin á reduna vóru vit fýr við gummibáti til lands.

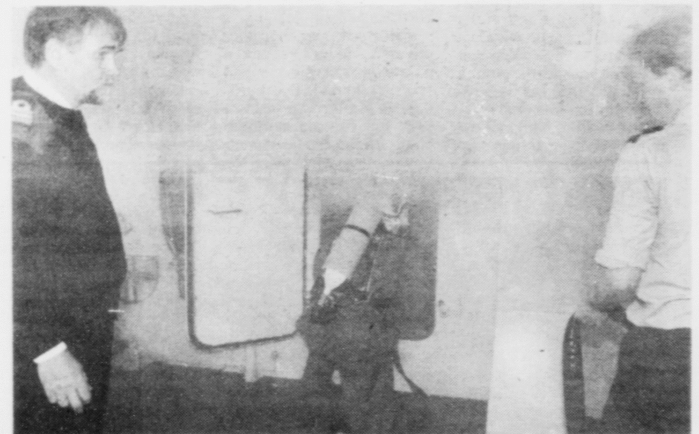
Læknin umborð á Veðrinum roynir at halda lív í hjartasjúka stýrimanninum.

Slökkilið stóð bøgvið tá tyrlan lendi. Skúmanónirnar stóðu til reiðar at oysa hana undir í skúmi um eldur var í.

Stýrimaðurin við hjartatrupulleikum verður borin úr tyrluni.

Tjúkur roykur í gongini undir tyrlupallinum. Teir royna at slökkja eldin.